

Arrest

nr. 62 280 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. EL JANATI, loco advocaat O. PIRARD, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Vucitrn en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. U bent getrouwd met F.B.(...).

Tijdens de oorlog in 1999, werd u door Servische militairen gedwongen om het vee van de Albanezen bijeen te drijven en te stelen. Toen u vernam dat de Albanezen terugkwamen, vluchtte u samen met andere Roma naar Servië. De Albanezen zochten immers de mensen die hun vee en andere goederen hadden gestolen met de intentie hen te doden. Zo kwam u te weten dat ongeveer tien jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal uw buurman, eveneens een Romazigeuner, door Albanezen gedood was.

In Servië vestigde u zich te Panevacki Most (Belgrado). U registreerde er zich als vluchteling. De eerste twee jaar van uw verblijf in Servië ontving u hulp van het Rode Kruis. Daarna diende u zelf in uw levensonderhoud te voorzien en was u verplicht daarvoor buiten te komen.

Twee maanden voordat het Rode Kruis de hulp stopzette, werd er een poging door onbekende jongeren ondernomen om de barakken waarin jullie verbleven in brand te steken. Dit kon tijdig worden verijdeld en de politie werd gewaarschuwd. De politie hield daarop twee dagen de wacht. Voorts werden jullie door Serviërs uitgescholden.

U kreeg daarnaast problemen met een aantal Servische jongeren toen u in de vuilnisbakken papier en oud ijzer zocht om te verkopen op de plaatselijke schrootplaats. Meerdere keren gooiden zij u in een vuilnisbak en sloegen ze u. Ze maakten ook tweemaal uw kar waarmee u verschillende zaken verzamelde kapot. U sprak over deze problemen driemaal met de politie, maar deze ondernam niets. De politieagenten zeiden enkel dat u terug moest gaan naar Kosovo en stuurden u weg door u buiten te duwen. Ze vroegen u wel of u de ouders kende, waarop u ontkennend antwoordde. Na driemaal op voorgaande manier door de politie te zijn behandeld, besloot u niet meer terug naar hen te gaan.

De jongeren sloegen overigens eenmaal zo hard dat u uw neus brak. U moest hierna naar het ziekenhuis gaan. De politie kwam u er opzoeken en vroeg of u de ouders kende waarop u wederom ontkennend moest antwoorden. Later hoorde u niets meer van uw zaak en u ging ook niet verder meer informeren.

Verder werd u tijdens het verzamelen in de vuilnisbakken door drie à vier agenten meermaals lastig gevallen. Zij gaven als ze u zagen een klap in uw gezicht, zeiden dat u moest stoppen met wat u deed, dat u daar niets te zoeken had en dat u hen tot schande bracht. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek werd u door de jongeren die u al eerder lastig vielen met een ketting bewerkt, maakten ze uw kar kapot en vertelden u dat u naar Kosovo diende terug te keren.

U kon de situatie niet meer aan en u vertrok in augustus 2010 vanuit Panevacki Most naar België. Uw partner kon niet met u vluchten aangezien jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten.

U kwam in België aan op 21 augustus 2010. U diende uw asielaanvraag in op 23 augustus 2010.

U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er vermoord te zullen worden en niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u er niet meer geslagen wil worden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw geboorteakte en uw nationaliteitsbewijs, beiden uitgereikt te Kraljevo op 3 september 2003, neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u tot aan het uitbreken van de oorlog kleren verkocht op de markt, maar dat u na het uitbreken van de oorlog vanwege de aanwezigheid van de Albanezen op de markt niet meer kon verkopen (CGVS, p. 6). Ook werd u door Servische soldaten gedwongen om vee van de Albanezen te stelen en te verzamelen. Toen de Serviërs zich uit Kosovo terugtrokken, werden de mensen die het vee gestolen hadden door Albanezen gezocht (CGVS, p. 12). Hoewel de Albanezen tegen u persoonlijk niets ondernamen omdat u tijdig kon vluchten (CGVS, p. 12), vernam u later dat uw buurman tien jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal door Albanezen gedood was (CGVS, p. 18). U vreest dan ook bij terugkeer naar Kosovo gedood te zullen worden (CGVS, p. 19).

In dit verband dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo – ook in Vucitrn, waarvan u afkomstig bent – werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De Roma beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de Roma vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met Roma-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de Roma-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het

werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de Roma-gemeenschap geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan/Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj/Uroševac (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de Roma-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de Roma-gemeenschap wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij eventuele toekomstige problemen in Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de hierboven geciteerde beschermingsmogelijkheden.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg,...).

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,..., spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,..., van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Roma-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de Roma in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Roma tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle

aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat uw verblijf in Servië sinds de oorlog in Kosovo tot uw vertrek naar België betreft, verklaarde u in algemene bewoordingen er geen vrijheid te hebben om naar buiten te gaan, om te werken en om te leven. U vervolgde er niet menswaardig te kunnen leven gezien u er in een barak gehuisvest was (CGVS, p. 17).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid veeleer gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan.

Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. **De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen.** Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van "The Decade of Roma Inclusion" een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van "The Decade of Roma Inclusion". **Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.** De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat uw persoonlijke problemen in Servië betreft, kan er op gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer de in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze uitgeput zijn. Dit heeft u, zoals hieronder zal blijken, niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende uw problemen met Servische jongeren die uw barak in brand probeerden te steken, die u twee- à driemaal in een vuilnisbak gooiden, die uw karretje kapot maakten en die u zo hard sloegen dat u uw neus brak, dient er vastgesteld te worden dat u niet aangetoond heeft dat u als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat naar aanleiding van de vrijdelde brand in jullie barakken de politie door de Roma-vertegenwoordiger verwittigd werd en dat de politie ter plaatse kwam. Ze patrouilleerde toen twee dagen in de wijk om verdere problemen te vermijden (CGVS, p. 16).

Naar aanleiding van uw persoonlijke problemen met Servische jongeren trok u zelf driemaal naar de politie en kwam de politie eenmaal naar het ziekenhuis. De agenten vroegen u daarbij of u de daders kende, waarop u telkens ontkennend moest antwoorden. Zij zeiden u ondermeer dat u geen angst meer moest hebben en dat u geen slagen meer zou krijgen.

Zij toonden volgens u verder geen interesse en zeiden u terug te keren naar Kosovo (CGVS, p. 14). De geloofwaardigheid van deze ongeïnteresseerde houding van de politie komt evenwel op de helling te staan doordat ze niet te rijmen valt enerzijds met haar effectief optreden naar aanleiding van de verijdelde brand in de barakken en anderzijds met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Hoe dan ook kan het feit dat uw politiekachten naar aanleiding van uw problemen met Servische jongeren niet meteen resultaat opleverden te wijten zijn aan diverse factoren, zoals in uw geval de onbekendheid van de daders. Het feit dat de daders niet gevat konden worden impliceert niet meteen een onwil vanwege de autoriteiten om de door u aangegeven misdrijven te onderzoeken.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook niet meteen dat de Servische politie u geen of onvoldoende hulp en/of bescherming kon verlenen. Dat u naar aanleiding van andere problemen niet meer terug naar de politie ging omdat ze volgens u niets ondernam, is in het licht van voorgaande vaststellingen dan ook niet zonder meer aannemelijk. Hierboven is immers reeds gebleken is dat de Servische autoriteiten - wanneer ze van uw problemen op de hoogte werden gebracht - wél actie ondernamen: zij patrouilleerden ondermeer na de poging tot brandstichting, informeerden naar de identiteit van uw belagers en kwamen naar het ziekenhuis waar u verbleef om u over uw problemen te ondervragen.

Wel gaf u aan dat u tijdens het verzamelen van papier in de vuilnisbakken door een vier- à vijftal Servische politieagenten lastig gevallen werd. Ze gaven u een klap in het gezicht en zeiden u te stoppen met verzamelen aangezien u er niets te zoeken had en hen tot schande maakte. Ze vroegen u waarom u niet naar Kosovo terugkeerde (CGVS, p. 15).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u noch het niet-optreden van de politie – voor zover u dit aannemelijk heeft (cf. supra) – noch dit machtsmisbruik door enkele agenten bij een directe chef of een controle-orgaan van de politie aangekaart heeft. U deed dit niet om grotere problemen te vermijden en omdat u dacht dat u niet zou geloofd worden. U gaf dit enkel aan bij het Rode Kruis die u hiervoor doorverwees naar de politie (CGVS, p. 12-15).

Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor uw nalaten het slecht functioneren van de politie bij de bevoegde autoriteiten aan te geven.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of slecht functioneren van de politie aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

U maakte echter, zoals reeds aangehaald, geen gebruik van bovenvermelde mogelijkheden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat het feit dat uw broer B.S.(...) (O.V. 5.503.141), uw zus B.Z.(...) (O.V. 6.217.038), haar partner B.S.(...) (O.V. 6.217.038), uw neven B.D.(...) (O.V. 4.881.242), A.(...) (O.V. 5.251.469), L.(...) (O.V. 5.254.533), D.(...) (O.V. 4.884.245), en M.(...) (O.V. 5.979.995) in de hoedanigheid van vluchteling erkend werden, hieraan geen afbreuk doet. Elke asielaanvraag dient immers op haar individuele merites beoordeeld te worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 maart 2011 een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt niet akkoord te gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt het "UNHCR, Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van juni 2006, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, aan en beweert dat UNHCR op deze positie blijft staan.

Ook herhaalt verzoeker de bestreden beslissing daar waar gemotiveerd wordt dat de Kosovaarse overheid een strategisch plan voor integratie van de RAE gemeenschap ontwikkelde en haalt hij een beslissing aan van de commissaris-generaal van december 2009 waarin gesteld wordt dat Bosnië een regionaal programma ondertekend heeft om de situatie van Roma in Bosnië te verbeteren. Verzoeker leidt hieruit af dat dit het bewijs is dat er in Bosnië nog problemen bestaan voor de Roma; "*Als er is geen probleem voor de groep Roma, is er geen hulp nodig*" (sic).

Hij besluit dat de bestreden beslissing zijn Roma origine en zijn problemen ten gevolge daarvan, "*niet goed gestudeerd heeft*" (sic).

Tot slot laat verzoeker gelden dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd door de Raad op basis van artikel 48/4, §2, a. van de vreemdelingenwet wanneer geen koppeling met de criteria van het Verdrag van Genève mogelijk was, en op basis van artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet "*aan personen die aantoonen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen te hebben ondergaan of dreigen te ondergaan ten gevolge van machtsmisbruik door de politie of van arbitraire beschuldigingen*". Hij beweert dat dit in zijn zaak het geval is.

Verzoeker vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een

vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit bezit. Dit wordt niet betwist.

Derhalve dient de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te worden onderzocht ten aanzien van Kosovo.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de commissaris-generaal dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, te weerleggen.

Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 48/3 van vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

Voormeld artikel 48/5, §2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat, dient te worden vastgesteld dat in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in de objectieve informatie, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het citeren uit de bestreden beslissing en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig.

Waar verzoeker de "UNHCR, Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van juni 2006, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, aanhaalt waarin gesteld wordt dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, en beweert dat het UNHCR op deze positie blijft, stelt de Raad vast dat verzoeker volledig voorbij aan wat volgt, met name dat *"het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld."* Voorhouden dat het UNHCR nog steeds op zijn eerdere positie blijft, is dan ook onjuist.

Verzoekers verwijzing naar een beslissing van december 2009 van de commissaris-generaal is in casu irrelevant. Deze beslissing gaat immers over een persoon van Roma-origine afkomstig uit **Bosnië**, terwijl verzoeker van Kosovaarse nationaliteit is.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal de problemen die verzoeker kende omwille van zijn Roma-origine niet goed heeft bestudeerd, is onterecht. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing pas genomen nadat verzoeker uitvoerig werd gehoord en zijn relaas nauwkeurig werd geanalyseerd en getoetst aan de beschikbare informatie. Elke asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal individueel benaderd. Alvorens een beslissing te nemen, bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratieve dossier. De commissaris-generaal houdt bij de beoordeling van een dossier steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

De bestreden beslissing werd op een correcte wijze genomen en gemotiveerd.

2.7 Aangezien verzoeker op geen enkele manier bewijzen noch aanwijzingen aanbrengt dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade, kan van hem noch de vluchtelingenstatus worden erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Het bovenstaande motief is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus kan dragen.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE